

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Det koster meer, end man for først betænker

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Det koster meer, end man for først betænker", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 251.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid113451/facsimile.pdf> (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

11. Ja tænk, min kære siel,
Paa vores hoved,
Og hvad Immanuel
For os har voved,
For os han flyde lod
Sit blod tilhaabe,
Sit blod, GUDs dyre blod :,
Til sidste draabe.

12. Naar JESU kjerlighed
Kun ret betragtes,
Naar verden er os leed,
Og intet agtes,
Naar himlen er os kjer
Og sød og yndig,
Da bliver HERRens hær :,
I striden myndig.

13. GUD være lof og priis,
Ja hand allene,
Som lod os paradisiis
Med blod fortiene,
GUDs blodig kamp og striid
Til æreminde
Vi vil vor korte tiid :,
Staae fast og vind.

Nr. 221.

Det kosler meer, end man for først betænker,
At være troe i det, som GUD os skenker,

11, 5: *(tilhaabe)* [*tilhøbe* 167. 13, 2: *hæved*] af Arlaud ansat for en trykke] i stedet for *høve*.
Nr. 221. 11-7.

11, 2: *vores hoved*] Kristus, Ef. 5, 21. — 11, 3: *Immanuel*] Gud med os, benævnelse for Kristus, Es. 7, 14; Mt. 2, 23. — 11, 6: *(tilhaabe)* altsammen.
Nr. 221. Oversættelse. Es kostet mehr, als man im anfang denciret, J. J. Rambach?, Schr. s. 1007. Salmen har sit udgangspunkt i Joh. Ab. 3, 4. — 1, 1 og 5, 2: for først] fra først af.

I kjerlighedens første kraft at staae,
Til man os seer fra kampens plads at gaae.

2. Hvor ofte maa man sig for himlen skamme, 439
Naar man ey meer kand see den første flamme,
Og overtydes grandt ved aandens tugt,
At meget af den første brand er slukt.

3. Hvor pranger ey den muntre siel i livet,
Naar JEsus den det første pant har givet,
De første kys gjør hende syg og saar
Af kjerlighed til JEsus, hvor hun gaer.

4. De første kys har ret forundrings sager,
Og hertiet ind til JEsus gandske drager,
Paa verden da engang ey bliver seet,
Man følger alt kun op ad sin magaet.

5. Men denne brand begynder snart at sagtes,
Som dog for først af mange nekke agtes,
Men siden der vel klages her og hist,
At man har af sin iver meget mist.

6. Saa gaer det, naar man fra sin vagt vil træde,
Og gjør sig lidt gemeen med verdens glæde,
Da bliver snart forfalsket meer og meer
Det rene sind, hvorefter JEsus seer.

7. Man strider ey, den rene drift forsvinder,
Man virker vel, naar man at virke finder.

1, 4: *plads*] *Plads* 1. 4, 4: *man*] *men* *H²⁻³*; se *man* 1 2, 1-2; 5, 4; 6, 1; 7, 1 o. s. v.

3, 1: *pranger*] stråler. — 3, 2: *det første pant*] den første oplevelse af Helligånden som pant på (s: sikkerhed for) saligheden, 2. Kor. 1, 22; Ef. 1, 13-14. — 3, 3-4: *Højs.* 1, 2; 2, 5; 5, 8. — 3, 3: *kys*] ligesom *pant* udtryk for freisesvighed; *saar*] såret. — 4, 1: *forundrings sager*] noget, der vækker undren, jfr. nr. 199. 12, 2; der tænkes vel på den undrende følelse, som det nyvakte kristaliv fremkaldte hos den pågældende sjæk; orig.: sein erster kusz list rechte wunder spüren. — 4, 3: Man ikke så meget som ser til verden. — 4, 4: *alt*] allerede; *op ad*] mod himlen; orig.: weil ihr maget sie nach dem himmel zeucht. — 5, 1: *sagtes*] blive sagtere, tage af. — 5, 2: *som*] hvad. — 5, 3: *her og hist*] vel = af og til. — 6, 2: *gør sig gemeen med*] neallader sig til at deltage i. — 7, 1: *drift*] indre tilskyndelse. — 7, 2: Man udfører, hvad der melder sig som uafviseligt.

Dog uformerket forgaaer den friheds-aand,
At hvad vi gjør, det skeer i trældoms haand.

8. Snart lunkenhed sig søger ind at snige,
Den trætte fod vil ud af veyen vige,
Den synes haard, en anden vey man sig
Da vælger, til at vandre magelig.

440 9. Man for sig har endnu saa mange dage
Og den med dem forbundne last og plage,
Det aag er tungt, og heeden slaar dertil,
Da veed man lidt ey hvor man være vil.

10. Man kand endog ved maalet ofte glide,
Og skade paa sin krone skamfuld lide,
Den bag os var, kand komme for os fort,
Og tage os vor severs krone bort.

11. O slagtet lam! som stedse tro er bleven,
Som kjerlighed til død og grav har dreven,
Giv mig den kraft, at jeg til gravens muld
Maa være dig af hierlet tro og huld.

12. Naar jeg er svag, og mig saa meget hindrer,
Saa lad mig see, hvor kronen hisset tindrer,
Den mig engang din egen haand skal flye,
Saa faaer jeg kraft, og mood, og lyst paa nye.

7, 3: *friheds-aand*] *friheds aand*, J¹⁻⁷. 8, 2: *fjorbundne*] *forbinder* J²; orig.: samt der dertil verknüpften last und plage. 9, 3: *heeden*] *huiten* J²; orig.: die hitze. 10, 1: *endog*] *enddog* J¹⁻⁷.

7, 3: *den [friheds-aand]* *frihedsaanden*; der menes den ånd, der indelra fremkaldet lystu til at gøre det gode, så man handler af fri vilje, jfr. 2. Kor. 3, 17; Jak. 1, 25. — 7, 4: *ai*] så ut; i *trældoms haand*] tvungent, fordi man skal, jfr. Rom. 8, 15. — 8, 1: *Joh. Ab. 3, 18.* — 8, 3: *den'* veyen. — 9, 2: *last*] byrde. — 9, 3: *heeden*] Billedet er en trættende vandring, som hede gør endnu sværere; *slaar dertil*] kommer til. — 9, 4: *hvor man være vil*] hvor man skal gøre af sig selv, jfr. nr. 194, 1, 3-4. — V. 10: Billedet er hentet fra et væddeløb ud fra 1. Kor. 9, 24-25. — 10, 2: *skade paa sin krone* *Nole*] gå glip af sejrskronen. — 10, 3: *for os*] for os; *fort*] hurtigt. — 11, 1: *slaget lam*] *Joh. Ab. 5, 6*, jfr. Es. 53, 7. — 11, 2: *som*] hvem. — 12, 2: Orig.: so lass' uns bald die schöne crone sehen; Brorson vil se den *tindre*. — 12, 3: 2. *Tin.* 4, 8; *Joh. Ab. 2, 10*; *flye*] røkke.